

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΒΙΚ ΣΚΥΛΙΤΣΗΣ

Ούπω παρῆλθε μόνι, ἐξ οὗ ἐθοιηνήδαμεν πολύτιμον καὶ εὐεργετικὸν τῷ θεντινέπαρξιν σθεσθεῖσαν, καὶ νῦν αὐτὶς θοηνοῦμεν ἔτεραν τοιαύτην, τὸν Δημήτριον Στεφάνοβικ Σκυλίτσην, μέλος εὐεργέτιδος καὶ ἐπιφανοῦς οἰκογενείας. Ἐθοιηνήδαμεν δὲ καὶ θοηνοῦμεν αὐτὸν δύω πρωτεύουσαι πόλεις, ἡ τε πόλις τῆς Παλλάδος καὶ ἡ τοῦ Κωνσταντίνου, ἐκείνη μὲν προπέμψασα αὐτὸν πανδημῶς, αὕτη δὲ η ποδεύδασα αὐτὸν μεγαλοπρεπῶς, εὐχαριστεῖσαν ὑπὲρ τῆς κατατέξεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἐν σκηναῖς δικαίων, ἐκεῖ μὲν τοῦ σεβ. μητροπολίτου καὶ ἀρχηγοῦ τῆς Εἰκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ τῆς Α. Π. τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριάρχου μετὰ πάντων τῶν σεβ. συνοδικῶν ἀρχιερέων. Ἀμφότεραι αἱ πόλεις προπέμψασαι αὐτὸν εἰς τὸν αἰώνιον κατοικίαν, ἀπέδειξαν τὴν ἀληθειαν, ὅτι τὸ ἐλληνικὸν ἐθνος οὐδέποτε ἐπιλανθάνεται τῶν εὐεργετῶν αὐτοῦ, ὅτι δει τιμῇ καὶ εὐγνωμονεῖ αὐτοὺς. Περὶ τῆς οἰκογενείας τῶν Στεφάνοβικ Σκυλίτσην ἂν ἐπειρώμεθα ἐνταῦθα νὰ δημιουρημεν θὰ παριστάμεθα σφόδρα ἀδικοῦντες τοὺς ημετέρους ἀναγνώστας, γινώσκοντας καὶ ἐν τῷ καρδιᾳ αὐτῶν ζωηροῖς χρωμασιν ἐξεικονισμένην ἔχοντας αὐτῶν. Οἰκογένεια, ητὶς οὐδέποτε ἐπιλανθάνεται τῆς εὐποίιας καὶ κοινωνίας, ἀλλιτως μηνημονεύεται ὑπὸ τοῦ ἐθνους καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ ἴδια. Ἀλλὰ καὶ τὶς ἐγένετο ἄρτι θανὼν καὶ κηδευθεὶς γνωστὸν ἐστι πᾶσιν. Ἀγαθὴν ἔχων τὸν καρδιαν καὶ ἀγαθὸς δότις, οὐ πάπα ὁ Θεός, ἔχοιδεν εὗ ποιῶν, εἴτε ναόν, τῆς δούθοδοις σύμβολον ἐν τῷ κέντρῳ τῆς παγκοσμίου μητροπόλεως, παρέχων, εἴτε ὑπὲρ πάντων μὲν τῶν παιδευτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν ἴδρυμάτων, ἴδιᾳ δὲ ὑπὲρ τοῦ Σκυλίτσειου Νοσοκομείου τῆς μητρόβουλου πατρίδος αὐτοῦ Χίου εἰσφέρων, εἴτε τὰ ἄλλα λεγά iδρυματα τοῦ ἐθνους, εἴτε ἀτομα εὐεργετῶν. Τῆς οἰκογενειακῆς δ' ἀρετῆς τοῦ ἐν ἀφανείᾳ τῷ ἀγαθὸν πράττειν μετέχων καὶ αὐτὸς ἔχοιδεν ὅτε τοῦτο ἐπράττειν ἐν ἀγνοίᾳ καὶ αὐτοῦ τοῦ εὐεργετουμένου εἰ δυνατόν. Ὁ θάνατος τοιούτων ὑπάρξεων, οἷος ἐγένετο ὁ ἀδικημός Δημήτριος Στεφάνοβικ Σκυλίτσης, δικαιώς λογίζεται ἐν ταῖς ἑθνικαῖς ἀπωλείαις.

Συλλυπούμενοι δὲ καὶ ήμεῖς τοῖς ἀδελφοῖς καὶ ἴδιᾳ τῷ ἐριτίμῳ κ. Παύλῳ Στεφάνοβικ Σκυλίτση ἐπὶ τῆς σκληρῷ ἀπωλείᾳ, εὐχόμεθα ὥπως Κύριος ὁ Θεός κατατάξῃ τὸν ψυχὴν τοῦ μαραρίτου ἐν σκηναῖς μακάρων καὶ δικαιών.

ΤΙ ΝΑ ΨΑΛΛΩ;

— « Βαρὺς ἐπῆλθεν ὁ χειμῶν· εἰς φάραγγας καὶ ὅρη τοὺς παχετάδεις λευκοὺς πέπλους ἐφαπλοῖ, καὶ ἐν τῇ ἐρημῷσει τῆς φύσεως, σιγῇ ἡ φιλομήλα, τοῦ δάσους ἡ ἀοιδός· τοῦ καταρράκτου μόνον ὁ κοχλάζων κρότος, γοργὸς καὶ βαρὺς ὡς ἀγρία ἀπειλὴ ἔξωργτομένου χθονίου θεοῦ, ἡ ὡς τὸ μεγαλοπρεπῶς βροντῶδες καὶ ὑψηγόρον πκράπονον δεδεμεμένου Προμηθέως, ἐκεῖ μαχράν ἐν τῷ μέσω τῶν βράχων τοῦ ὄρους ἡγεῖ· κάλεσον τῆς ἀσθενοῦς ἐμπινέσεως σου τὴν μοῦσαν ἀοιδέ, καὶ δι' ἵσχων τιγνων ἥχων τῆς λύρας σου κήλησον ἐπὶ στιγμὴν ἡμῶν τὰ ὄτα· οἱ μυροστεφεῖς λυρισταί εἰσιν αἱ ἀσίγητοι ἀηδόνες τοῦ χειμῶνος. »

Ταῦτα μοι λέγουσι φωναί, πολλαὶ καὶ φίλαι φωναί, ἐγγὺς καλλιλαμπέτιδος καὶ θαλπερᾶς ἐστίας, ἐν τῇ γλυκερῶς ἡρέμῳ, ἀλλὰ καὶ πενθήσει τῶν χειμερινῶν διμάτων σιγῆ.

Νὰ ψάλω, ναὶ! ποθῶ νὰ ψάλω· καὶ αἱ χορδαὶ τῆς λύρας μου οίονει ἀνυπομόνως πάλλονται, ἐτοιμοι ἵνα ζωηρᾶς δονήσωσι τὰς ἡρέμους ἥχους, εἰς τὴν πρώτην τοῦ δακτύλου μου θίξιν, μετὰ σιωπὴν μακροχρόνιον.

'Αλλὰ τὶ νὰ ψάλω; φεῦ! δὲν ὑπάρχουσιν ἡδὴ ἄνθη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ δροσόβλητοι αὔραι, δὲν μαρμαρούσι φαιδροὶ ἡλιοχρύσου πελάγους λαμπυρισμοί, ὅπως ἔσω τὰς καλλονάς αὐτῶν· αἱ ἡμέραι ἀνατέλλουσαι καὶ δύουσαι, δὲν ἐπιχέουσι διὰ ζωηρᾶς ἀντανγείας χρυσοπόρφυρον ἔρυθρημα ἐπὶ τὰ γλαφυρά τοῦ αἰθέρος νέφη, οὐδὲ αἱ νύκτες αἱ ψυχραὶ δὲν φέρουσιν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ ἰλαράν καὶ λαμποδόλον σελήνην περιλούσσαν καὶ γῆν καὶ αἰθέρα καὶ πόντον δι' ἀργυροῦ καὶ ἡμέρου φωτός. τί λοιπὸν νὰ ψάλω;

Νὰ ψάλω τὴν πρὸ ὄλιγου ἔτι αἰφνιδίως ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ αἰθέρος ἀνατείλασσαν δραπέτιδες ἡλιακὴν ἀκτίνα, ἡτὶς ἀπὸ τῆς βραχείας γλαυκῆς γωνίας τοῦ ὄρεζοντος, ἀφ' ἣς ἐπὶ σμικρὸν μόνον ἀπέδιωξαν τὰ μαύρα νέφη αἱ βρόειοι πνοιαι, ἐπέχυσεν ἐπὶ τὴν σκυθρωπάζουσαν φύσιν ἀσθενὲς μειδίαμα; φεῦ! ἀλλὰ καὶ αὐτὴ βραχὺ μόνον λάμψασα, ἀκριτιώς ἐσβέσθη, ὡς χρυσῆ πλὴν στιγμιαία ἐλπίς ἐν τῷ ἐρεβώδει κάρει τῆς συμφορᾶς.

*Ω, η φύσις οὐδὲν μοι παρέχει νῦν γλυκὺν θέλγητρον, οὐδὲν τερπνὸν τῆς φαντασίας χάρμα, ὅπως πρὸς αὐτὸ τονίσω τὰς χορδὰς τῆς συγώστης λύρας μου. Τί λοιπὸν νὰ ψάλω;

'Αλλ' οὐχί! ἀφώμεν τὴν ἀψυχον φύσιν δὲν εἶναι αἰώνιοι αἱ ἐκ τοῦ θάλους αὐτῆς προσγινόμεναι τέφεις· ἔλθωμεν ἐπὶ τὰς ιδίας ἀπλέτους χαράς, δι' ὧν η Πρόνοια ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ἀτομικῶς τὴν ψυχὴν ἡμῶν περιέβαλε.

Νὰ ψάλω τὸν χρυσόν! τὸν καλλιλαμπέτην χρυσόν, ὅστις ὡς ἡ ζωηρὰ φλόξ ἐν τῷ σκότει ἀστράπτει, στιλῶν καὶ καλλύνων τὴν μεγάλην καρδίαν, ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ὄποιας ἐπὶ σκοπῷ τὸ Θείον ἀφειδῶς αὐτὸν ἐπεσώρευσε τὸν χρυσόν, τὸ κράτιστον κτῆμα, τὸ καθαγιάζον τὰς χειρας, αἴτινες γινώσκουσιν ἵνα δι' αὐτοῦ κατασιγάζωσι